

Гавин Смит „Ветеран“

Изтръгнах се от ноктите на съня с вик. Кокалчетата на пръстите ме боляха там, където бях опитвал да пусна остриетата. Прокарах пръсти по кръглите ключалки за оръжията, оставени ми по изключение заради моите способности и с позволението да се прибера у дома след вярна служба на род и родина. Право, което бях извоювал с кръв и вакуум. Благодарение на имплантираните в тялото ми възстановителни системи контузиите от снощния бой оставаха далечен спомен. За сетен път се почудих защо обаче въпросните системи не можеха да ми помогнат да се справя с нажеженото до бяло пулсиращо острие на болката от обезводняването. Тя сякаш водеше самостоятелен живот зад черните поляризирани лещи, заместили очите ми. Как беше възможно хората да са способни да изобретят тонове сложни машинарии, с които да пътуват из Космоса, а да не могат да открият лек за махмурлука? Това беше поредният погрешно определен приоритет на обществото ни.

Бях прекалил с качествено уиски, от онова, истинското, дето се произвежда в спиртоварните на Националния парк. Изправих се в койката си в жилището с форма на куб и започнах да разтривам пулсиращите си слепоочия с лявата ръка, тази, която все още беше от плът. Другата, катраненочерна протеза, моята дясна ръка, се пресегна за пакета с цигари. И цигарите бяха качествени, произведени някъде из земите на Ислямския протекторат.

Запалих си с военната запалка – антика, с която си служех в окопите – по всяка вероятност семейна реликва. Семейство... Къде, за бога, е бил умът на моите родители, когато са ме правили? По това време войната е върлувала от трийсет години. Защо изобщо на някого му е притрябвало да създава деца? Не, моите родители сигурно са били патриотично настроени и може би са смятали за свой дълг да създадат потомство, за да може отрочето да порасне, да го вземат войник, да му промият мозъка, да го накълцат на парчета, а после да го напомят, обезобразят, сдъвчат и накрая изплюят, за да се превърне в бреме за обществото. Тъй като вече не бях на военна служба, обичах да се възприемам като нечие бреме. Всмуках жадно първия за деня безполезен тютюнев дим и усетих как изпълва дробовете ми. Монтираните в мен разни филтри и други чаркове премахваха токсините и изобщо всички онези приятни неща, които се съдържаха в цигарите, и свеждаха скъпо струващия ми порок до противна превземка. Помислих си, че тъкмо тези дребни удоволствия ме отличаваха от останалата измет. Като се замисли човек, работата ми като жиголо, трошенето на крайници, състезанията с мотори и боевете бяха само начин да прибавя някое и друго евро към и бездруго мизерната си пенсия на ветеран. В крайна сметка, какво са няколко натъртвания и контузии, ако срещу тях получаваш добро уиски, добри цигари, дрога, старовремски филми и музика, и разбира се, достъп до кабинките.

Замислих се дали отново да не се запия, тъй като възнамерявах да не правя нищо този ден. Огледах набързо тесния пластмасов куб, в който влачех съществуването си, и разбрах, че снощи бях изкъркал доста повече, отколкото си мислех. Което обясняваше несекващата болка в главата ми.

– По дяволите – озъбих се на утрото.

Реших да проверя кредита си, но се отказах, защото това само щеше да ме разстрои допълнително. Пребърках джобовете на дънките и извадих оттам няколко банкноти, добрите стари евро от сивия сектор. Това беше наградата за второто ми място в боевете във Финтри. Бях по-добър от хлапето, което ме победи, но по всичко личеше, че го бяха нахъсали и напомяли здраво, пък и беше по-гладно от мен. Най-много половин година преди да изгърми централната му нервна система, си казах. Вероятно се биеше със скромната утеха, че изхранва семейството си.

Не исках нищо друго, освен да се натряскам. Преброих парите и загасих цигарата в препълнения пепелник. Щяха да ми стигнат за цял ден в кабинките. Почти успях да се насиля да се усмихна на късмета си, нахлузих дънките, закопчах ботушите и се напъхах в най-малко мръсната тениска, която успях да открия, без да губя време. Накрая навлякох отгоре и тежкия жълтеникавокафяв брониран шлифер. Прокарах пръст по пясъчнорусата си коса, която стигаше до раменете – беше прекалено дълга. Вързах я на тила на опашка. Сложих тъмни очила върху черните лещи, които заместваха очите ми, и се приготвих да посрещна поредния ден. И то само защото отивах в кабинките.

Територията на нефтените платформи беше толкова бедна, че там даже нямаше реклами. Всичко водеше началото си от преди повече от двеста и петдесет години, преди избухването на последния от поредица Последни човешки конфликти. Изглежда, че навремето в Северно море е имало залежи от фосилни горива, а огромните рждавеещи метални скелети били именно платформите, откъдето извличали горивото. Когато си изпели песента, извлекли ги на буксир в пристанището, за да ги разглобят в доковете на Дънди. По същото време река Тей тъкмо била превърната в бунище. Захвърлените в нея платформи се трупали една след друга, докато не задръстили изцяло речното корито, та сега човек можеше да измине разстоянието от Дънди до полуостров Файф, като върви по тях. При условие обаче, че знае как да си пази гърба. За нула време нефтените платформи се бяха превърнали в рай за незаконно настаняващи се хора, които силните на деня и добрите смятаха до голяма степен за ненужни. Към тях, естествено, се отнасяха и ветераните. Стъпих върху дъските на импровизираното скеле, което свързваше скупчениите твърди пластмасови кубове без прозорци – белег за принадлежността ми към тукашната средна класа. Вдясно от мен, на фона на откъслечните проблясвания върху платформите, Дънди приличаше на ярко сияние.

Пред вратата на моя куб на земята лежеше младо момче, има-няма тринайсетгодишно. Беше в безсъзнание – жертва на допълнителните мерки за сигурност, които бях предприел, за да се опазя от обирджиите, или поне за да им дам възможност да задигат от мен колкото да не умрат от глад. Въздъхнах и извадих от джоба на шлифера лепенка със стимулант и я поставих върху ръката на момчето. Белегът на гърдите му ми подсказа, че вече бе ставало жертва на ловците на органи.

– Събуди се, момче! – извиках и го разтресох, като добавих: – Да не искаш Жътварите пак да те докопат?

Очичките му се ококориха ужасени и хлапето отскочи от мен с такава скорост, че, аха, да падне от скелето в помийната яма, която все още минаваше за река Тей. После видях как се изправи на крака и побягна.

– И да не си посмял друг път да ме крадеш! – изкрещях напразно, преди да пропиля още малко пари, палейки нова цигара.

Нощта беше задушна. Много скоро от потта дрехите полепнаха по тялото ми. Изругах развалената охлаждаща система на бронирания шлифер. Можех и да не го слагам, но така само щях да си изпрося някой да ме обере. Кожата ми беше изградена от плочки, като люспи на дракон, които ми осигуряваха надеждна защита, но няхах повече лепенки в шлифера. Тя покриваше тялото ми от главата до петите, като на подходящите места имаше процепи, откъдето излизаха оръжията, които сега стояха заключени. Можех да поръчам да ми оправят охлаждащата система, обаче в момента имах пари само за един ден в кабинките.

Наведох глава, докато тичах между двете редици просеци ветерани. Опитах се да не гледам изцъклените червиви кухи орбити, осеяните с белези тела, липсващите крайници на излезлите от строя ветерани киборги, които не можеха да платят на

цивилни заместители за отнетите им подобрения. Докато вървах с приведена глава и вдигната яка, се замислих дали да не пусна заглушителите, за да не чувам умоляващите им гласове.

– Някой друг път, момчета – промърморих на себе си, докато ги отминавах.

Със същия успех можех да съм на тяхното място, ако не ме бяха взели в специалните части. Напомпването и тренировките, които получих, струваха твърде скъпо и бяха доста сериозна инвестиция, за да бъдат пропилены върху купчина човешка измет, каквато представляваха останалите ветерани. Бях достатъчно умен да сключа договор за военна служба, който да не ме пороби до живот, въпреки че след изтичането му си запазваха правото отново да ме призват като запасняк. Въпреки дисциплинарното уволнение, все още се водех на отчет (не че някой изобщо можеше да излезе от списъците им) като част от отрядите за безсмислено преследване на ИК, която всъщност беше голям майтап.

Веднъж се опитаха да се отърват от нас, като изстрелят бивши войници от специалните части в Космоса, но претърпяха пълен провал. Така щеше да им излезе по-евтино, вместо да изплащат мизерните ни пенсии, а и щяха да ни лишат от възможността да се завърнем у дома и да се превърнем в отлично тренирано и опасно обществено бreme. Поради някаква промяна в политиката обаче продължаваха да ни смятат за ценни дотолкова, че да запазим целостта си, макар тя да се свеждаше предимно до смесица от пластмаса и сплави. Е, най-смъртоносните оръжия ги заключваха, поне докато не им потрябват отново. Хвърлих един поглед към ключалките зад кокалчетата на ръцете. Имах още една такава върху рамото на изкуствената дясна ръка, а и непрекъснато усещах ограничителя в основата на черепа, който притъпяваше силните ми емоции. В много отношения именно това усещане беше най-гадното.

Преживяванията ми по време на службата в Спецчастите на ВВС се различаваха коренно от съществуването на останалата част от ходещото по земята човечество. Доста трудно успях да се откажа от тези емоции. Затова и досега от време на време имах усещането, че газя в сироп. Кабинките държеше Хеймиш. Той беше противен тип. Имаше гъста къдрава брада, а главата му беше обрасла с рошави валма от мръсна сплъстена коса. Беше гол, нечистоплътен и дебел. Седеше в бронираната клетка, откъдето наглеждаше сензорните кабинки, и нагъваше мазен сладкиш, натъпкан с консерванти. Насилих се да потисна отвращението си към мъжа, чиято смрад можех да подуша дори и през бронираната мрежа. Никога не го бяха виждали да напуска мястото си или да спи. Сякаш неизменно висеше тук. Туловището му беше толкова огромно, че дори да иска, сигурно не би могъл да излезе.

– Джейк! – провикна се възторжено Хеймиш, с което на секундата ме подразни. Не харесвах съкратения вариант на името си. – За колко? – каза и избърса трохите от сладкиша върху увисналите си космати гърди.

Подадох му мърлявите банкноти.

– За цял ден, ако обичаш. Както обикновено – процедих през зъби с цялата любезност, на която бях способен.

– Само толкова? Мога да ти предложа малка виртуална оргия, която завършва с истинско убийство? Или пък секс с през...? Не? Добре тогава, както обикновено. Дай кинтите.

Пъхнах банкнотите в обезопасената кутия. Преди да излязат през тънкия процеп от неговата страна, Хеймиш ги проверяваше на скенер дали не са фалшиви, или пък не съдържат течни експлозиви, кожни отрови, средства за наблюдение и ред други неща. Дилърът на сетивни удоволствия броеше парите, но в един момент самодоволната усмивка застина върху лицето му. Почувствах, че ме обзема паника.

– Ъ, Джейкъб... – започна Хеймиш.

– Какво? Какво! – не се сдържах. – Дадох ти достатъчно! – извиках аз.

– Явно не си чул, че вдигам цените. Спокойно, мой човек. Ще ти стигнат за половин ден и даже ще ти остане кредит за следващото идване.

– Не е честно! – изревах и не вярвах, или поне не исках да приема за истина това, което ми казваше.

Веднага започнах да прехвърлям в ума си безброй начини, по които можех да го пречукам или да му причиня болка. За съжаление, при някои от тях физическият контакт с него беше неизбежен. Вдигнах протезата, за да я стоваря върху бронираната клетка, където той беше на сигурно място. По-скоро усетих, отколкото видях как защитните системи на клетката се активират и от стените и тавана към мен се спуснаха оръжия.

– Е, е, успокой се – каза Хеймиш, едновременно помирително и снизходително, но не спираше да се хили насреща ми. – Помайтапих се – дадено, нека бъде цял ден!

– Голям майтап, Хеймиш, няма що – промърморих и запалих цигара. Усетих едва доловимо потрепване в лявата си ръка, тази, която все още беше от плът. – Не си забравил как си изкарвах хляба, нали? – срязах го аз.

– Нито ти, нито другите ми посетители, човече. Номер дванайсет е свободна.

Обърнах се и пристъпих гордо в галерията с кабинките. Отвътре представляваше дълъг, едва осветен коридор с червени лампи, повечето – изгорели, и врати от арматурна стомана от двете страни. Открих номер дванайсет, погледнах нагоре към камерата пред кабинката и показах на Хеймиш среден пръст, а той, разбира се, ме накара да чакам цяла минута. Най-после стоманената врата се изстреля нагоре. Върху дунапреновия матрак на леглото седеше безрък ветеран с ръчно изработена и набързо скалпена протеза на единия крак. Все още не беше изключен, въпреки че очевидно не приемаше сигнала. Той не реагира на присъствието ми.

– Стига бе, братче! Кога минаха двата часа? Дъщеря ми плаща. С войнишката си заплата! Тя се трепе и за твоята сигурност... Аз също съм се бил да те опазя от Тях, мръсно копеле! – крещеше в кабинката.

Подобни приказки обаче ни най-малко не трогваха Хеймиш.

– И аз съм като теб, приятел – изревах и го сграбчих с протезата си, а едновременно с това с лявата си ръка го изключих от контакта.

Напомпаните мускули го изхвърлиха през вратата като парцал и той изхвърча в коридора, като се удари в отсрещната стена. Опитах се да не мисля за звука от хрущането на изработената в домашни условия протеза. Металната врата бързо се спусна и заглуши долитащите отвън стенания. Кабинката беше покрита с червена пластмаса. Остра миризма на сперма ме удари в носа – някои от посетителите нямаха и капка въображение. Легнах в нишата, в която бе леглото, и потънах в евтиния дунапренов матрак. Пресегнах се над главата си и включих жака към един от моите куплунги.

Умът ми се отнесе и целият потънах в обичайната програма, която Викария беше съставил за мен. Нежна, прекрасна, извънземна (но не в онзи смисъл, който всява ужас) музика изпълваше пространството, докато сетивата ми едно по едно гаснеха и аз започнах да се отделям от себе си. И да се разтварям. А после престанах да съществувам.

Всички мои съставки – болката от нанесените и получени рани, причиненият и понесен от мен ужас, видяното и стореното от мен – се разтваряха и се понасяха безкрайно далече. Нямаше и следа от нещата, които според мен не бяха предназначени за човешкия ум, от действията ми във войната срещу Тях, от изстребващите хората извънземни, вкопчени във вечна схватка с човешкия род. Останала ми беше само лишена от сетива абстракция, която се реши из нищото.

И точно тогава някой изведнъж ме върна обратно. Не че друг път е траяло по-дълго, но сега определено нещо не беше наред.